

Rollerrel érkezett az Agrárminisztériumba is az SZTE MGK dékánja

A KERÉKPÁR ÉS A ROLLER A PRAKTIKUM, AZ ÚSZÁS A RELAX MIKÓ JÓZSEFNÉ DR. JÓNÁS EDIT ÉLETÉBEN. A SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM MEZŐGAZDASÁGI KAR DÉKÁNJA ROLLERREL KANYARODOTT A REKTORI HIVATAL ELÉ, MIKOR MEGKÉRTÜK, ÁLLJON MEG EGY SZÓRA.

 Újszászi Ilona

 Bobkó Anna

– Miért épp roller?

– Mert sokat kell az egyetem rektori hivatalába járnom a Hódmezőgazda Zrt.-vel és az SZTE TTIK Informatikai Intézetrel közös pályázatunk miatt. Meg aztán a városban belül gyorsabb a roller, mint a tömegközlekedés vagy az autó. Próbálja ki! – kínálta föl egy körre az SZTE MGK dékánja.

– Úgy hallottam, bicajpárti.

– Vásárhelyen mindenhol kerékpárral járok. Igaz, Hódmezővásárhely a kerékpárok városa – nyugtázta. – Egy kerékpárt nehéz fölrakni a buszra. A rollert viszont könnyű összecsucni és beletenni a tokjába, ami eltakarja, mit viszek magammal.

Az Agrárminisztériumba is rollerrel érkeztem – nevetett föl. – Előzetesen telefonon kérték az autóról a parkolóhoz, de közöltem: a rollerem szeretném majd biztonságba helyezni. Így aztán amikor megjelentem, azt is rögtön tudták, hogy ki vagyok és kit keresek, mert rollerrel nemigen szoktak a minisztériumba érkezni.

– Milyen plusz szükséges a rollerezéshez?

– Egy bukósisak. Mert a „triplaszalót” nem szeretném még egyszer megcsinálni. A dékáni talár fölpróbálása után a varrónőtől a rektori felé rollerezve rosszul mértem fel a járda állapotát, s egy nagyot estem – indokolta, hogy fél kézzel a kormányt fogva, a másikkal a szatyrot szorongatva miért nem szabad rollerezni. – Mulatságos, amikor ünnepi ruhában rollerezek. Legalábbis megmosolyogtatja az embereket. Holott egyszerűbb a rollerhez felöltözni, mint a kerékpározáshoz – néz magán végig mosolyogva. – Nem szeretem a pazarlást. Én azt tartom viccesnek, ha valaki autóba ül, hogy elmenjen az edzőterembe, aztán kocsival hazahajt... Persze nem ítélek. Csak a magam ügye foglalkoztat. Én lehetőleg rollerrel vagy kerékpárral

ékezem az úszóudvarba is...

– Az úszás monoton. Tempózás közben nem esnek meg anekdotába illő történetek.

– De én szenvedélyes úszó vagyok! 30 éves koromban tanultam meg. Vásárhelyen befogadott a szenior csapat, holott versenyezni nem vagyok hajlandó. Igaz, nem tudok fejest ugrani. Csak úszom: minden nap két kilométert. Az úszás valóban monoton, de mozgás, és kiváló alkalom, hogy újragondoljam a napomat.

– Például a tanítványok sporthoz való viszonyát?

– Szívvel-lélelkel támogatom a tömegsportot. Szeretném, ha lovas klub alakulna az egyetemen! – utalt diákkori sportszervezőjére Mikó Józsefné dr. Jónás Edit. Mert a mai gyerekek keveset mozognak, és nehéz őket motiválni. Azzal talán lehet hatni rájuk, hogy saját magamat adom. Ugratom is a tanítványaimat: este 6 óra után a fogadóórámat az úszómedencénél tartom.